

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., ve věci žalobkyně **S. B.**, bytem K L., B., proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje** se sídlem Zborovská 11, 150 00 Praha 5, za účasti 1) J. M., bytem T., B. a 2) Ing. K. Š., K M., P., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2014, č. j. 075561/2014/KUSK, o dodatečné povolení stavby,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2014, č. j. 075561/2014/KUSK, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 5000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- III.** Osoba zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Praze se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Bystřice (dále jen „stavebního úřad“), č. j. 00764/2014/MÚBY/SÚ ze dne 12. 3. 2014 a toto rozhodnutí potvrdil. Tímto rozhodnutím stavební úřad dodatečně povolil stavbu opěrné zdi a terénní úpravy v obci B., ul. K L., na pozemku p. č. v k. ú. B. u B. (dále jen „stavba“).

Žalobkyně předně namítla, že kompletní projektová dokumentace jí byla předložena teprve v den svolaného ústního jednání, a tedy nebyla naplněna jedna ze základních zásad správního řízení, jelikož neměla možnost se řádně a včas obeznámit se všemi skutečnostmi, ke kterým se měla dne 27. 2. 2014 vyjádřit. Tímto postupem stavebního úřadu byl dle žalobkyně porušen § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Dále namítla, že předložená projektová dokumentace neobsahovala žádnou technickou zprávu o provedení stavby. Při nahlédnutí do projektové dokumentace, která byla žalobkyni předložena u ústního jednání, nebyla zjištěna skutečnost, kde má být nebo je umístěn výškový bod, od kterého se budou odvíjet další terénní úpravy.

Dále uvedla, že brojí rovněž proti diskriminačnímu a nepřezkoumatelnému správnímu uvážení stavebního úřadu i žalovaného. Namítla, že se žalovaný vůbec nevypořádal s otázkou odvádění dešťové vody, která při umělém navržení zeminy a dodatečném povolení stavby bude odtékat. Žalovaný se také vůbec nezabýval otázkou, že stavebník v rámci nepovolené stavby prováděl stavbu, která měla tvar „U“, přičemž tato nepovolená stavba se pouze rozhodnutími stavebního úřadu a žalovaného o dodatečném povolení stavby změnila na tvar „L“.

Z výše uvedených důvodů navrhla zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že protože stavebník podal dne 22. 1. 2014 žádost o dodatečné povolení stavby, stavební úřad podle § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, přerušil řízení o odstranění stavby a vedl řízení o podané žádosti. Na den 27. 2. 2014 nařídil ústní jednání spojené s ohledáním na místě. Upozornil účastníky řízení, že mohou nahlížet do podkladů rozhodnutí na stavebním úřadě. Žalobkyně tedy měla možnost nahlédnout do projektové dokumentace a celého spisového materiálu ke stavbě v jednací dny stavebního úřadu. Zákonná lhůta k seznámení s podklady byla dodržena a nelze přiznat oprávněnost námitky žalobkyně, že projektová dokumentace jí byla předložena až při ústním jednání.

Dále uvedl, že není třeba uvádět žádné umístění výškového bodu, od kterého se budou odvíjet další terénní práce, jelikož stavební zákon ani prováděcí předpisy nic takového nepožadují. Dešťová voda bude vsakována na pozemku stavebníka. Rovněž uvedl, že projektová dokumentace byla zpracována autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby, obsahuje jednoduchý technický popis, výkresy opěrného zdiva a terénních úprav a celkovou situaci s umístěním stavby a terénních úprav. Ačkoliv byla projektová dokumentace vzhledem k charakteru stavby zjednodušena, stavební zákon sám dokumentaci pro takovou stavbu nevyžaduje. Stavební úřad je schopen u takové stavby sám popsat její umístění a prostorové uspořádání, včetně ošetření podmínek jejího bezpečného užívání.

K námitce, zda je stavba navrhována a zčásti provedena do L nebo do U žalovaný uvedl, že z výkresu situace v projektové dokumentaci vyplývá, že nové zdivo je ve tvaru L, ale celkově s provázáním se stávajícím oplocením tvoří tvar písmene U. Při místním šetření bylo možné dle projektové dokumentace umístění stavby vysvětlit situaci tak, aby nebylo pochyb, kde a jak bude stavba umístěna a provedena. Proto navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že správní orgány nejasným způsobem řešily odvod dešťových vod z uměle vytvořeného návrší a její připomínkou při odvolacím řízení, že vybudovaná betonová zeď tvořící tvar U není vybudována na základu šíře 50 cm a hloubky 1,2 m, které jsou uváděny v dodatečně zpracované projektové dokumentaci, se žádný ze správních orgánů nezabýval. Dále uvedla, že podle ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona, stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b), lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména územně plánovací dokumentací. Shora podanému výkladu svědčí i pozdější novelizace stavebního zákona, neboť s účinností od 1. 1. 2013 je v ustanovení upravujícím dodatečné povolování staveb již explicitně uvedeno, že dodatečně povolovaná stavba nesmí být v rozporu též s předchozími rozhodnutími o území. Zmiňovaná novela tak do výčtu správních aktů, vůči nimž je třeba posuzovat případný rozpor dodatečně povolené stavby, výslovně zařadila též předchozí rozhodnutí o území, a tím se uvedené ustanovení dostalo do zásad dodatečného povolování staveb promítnuté do obecné povinnosti, které mají stavební úřady při přezkoumávání žádostí o povolení provádět stavby nejen v předchozím období, ale i následně.

J. M., jako osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření uvedl, že žalobkyně je vlastnící parcely čis. pouze z jedné poloviny a druhou polovinu vlastní paní B. V., která udělila písemný souhlas s provedením stavby opěrné zdi a terénní úpravy na pozemku č. p. , k. ú. B.. Dále poukázal na velmi dlouhou dobu prodlení mezi rozhodnutím žalovaného, jež bylo žalobkyni doručeno 30. 5. 2014, a jejím podáním žaloby až po dvou měsících k datu 1. 8. 2014. Z této skutečnosti osoba usoudil, že žalobkyni jde o jeho finanční poškození.

Ing. K. Š., jako osoba zúčastněná na řízení uvedl, že je vlastníkem pozemků, které sousedí s pozemky J. M.. K věci se blíže nevyjádřil.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Stavební úřad při výkonu stavebního dozoru zjistil, že stavebník J. M. provádí stavbu bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu, a proto dne 30. 12. 2013 oznámil zahájení řízení podle § 129 odst. 2 stavebního zákona o nařízení odstranění stavby. Stavebník oznámení převzal dne 3. 1. 2014 a požádal dne 22. 1. 2014 podle § 129 odst. 2 stavebního zákona o dodatečné povolení stavby a předložil podklady jako k žádosti o územní rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že stavebník předložil podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o územní rozhodnutí, stavební úřad podle § 129 odst. 2 stavebního zákona přerušil řízení o odstranění stavby a vedl řízení o podané žádosti. Stavební úřad oznámil zahájení řízení známým účastníkům řízení a dotčeným orgánům. Současně nařídil ústní jednání spojené s ohledáním na místě na 27. 2. 2014, o jehož průběhu byl sepsán protokol. Účastníci v oznámení o zahájení řízení o dodatečném povolení stavby byli řádně poučeni o svých právech, včetně možnosti nahlížení do podkladů rozhodnutí.

Dne 12. 3. 2014 vydal stavební úřad rozhodnutí, kterým stavbu dodatečně povolil a to tak, že vydal stavební povolení na „Opěrnou zeď a terénní úpravy B., K L. č.p. na pozemku parc. č. v k.ú. B. u B., kterým stavbu dodatečně povoluje. Dále stavební úřad uvedl, že opěrná zeď je ve tvaru písmene U 8,5m x 14m. Délka opěrné zdi při hranici s pozemkem

parc. č. je 14m (zde plní zároveň funkci oplocení), dále pokračuje západním směrem 8,5m, dále zpět směrem severním 14,5m. Terénní úpravy souvisejí se stavbou opěrné zdi, tzn., jejich provedením ve vymezeném prostoru opěrné zdi ve tvaru písmene U na úseku 14m o výšce od 0,00m do 1,35m od původního terénu. V odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné stavební úřad uvedl, že si nelze představit, jakým možným způsobem by mohly být rozsahem této stavby změněny odtokové poměry. Dále uvedl, že nepřihlédl k námitce žalobkyně, že neobdržela žádnou stavební dokumentaci ani technickou zprávu, jelikož mu není známo ustanovení, podle kterého by takovou povinnost sám měl, nebo by tato povinnost náležela stavebníkovi a dodal, že žalobkyně obdržela oznámení, kde byla řádně poučena o možnosti o nahlížení do podkladů rozhodnutí.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění uvedl, že z důvodu, že stavebník podal dne 22. 1. 2014 žádost o dodatečné povolení stavby, stavební úřad podle § 129 odst. 2 stavebního zákona přerušil řízení o odstranění stavby a vedl řízení o podané žádosti. Na den 27. 2. 2014 nařídil ústní jednání spojené s ohledáním na místě. Upozornil účastníky řízení, že mohou nahlížet do podkladů rozhodnutí na stavebním úřadě. Žalobkyně tedy měla možnost nahlédnout do projektové dokumentace a celého spisového materiálu ke stavbě v jednací dny stavebního úřadu. Zákonná lhůta k seznámení s podklady byla dodržena a nelze přiznat oprávněnost námitce žalobkyně, že projektová dokumentace jí byla předložena až při ústním jednání. Dále uvedl, že není třeba uvádět žádné umístění výškového bodu, od kterého se budou odvíjet další terénní práce, jelikož stavební zákon ani prováděcí předpisy nic takového nepožadují. Dešťová voda bude vsakována na pozemku stavebníka. Rovněž uvedl, že projektová dokumentace byla zpracována autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby, obsahuje jednoduchý technický popis, výkresy opěrného zdiva a terénních úprav a celkovou situaci s umístěním stavby a terénních úprav. Ačkoliv byla projektová dokumentace vzhledem k charakteru stavby zjednodušena, stavební zákon sám dokumentaci pro takovou stavbu nevyžaduje. Stavební úřad je schopen u takové stavby sám popsat její umístění a prostorové uspořádání, včetně ošetření podmínek jejího bezpečného užívání. K námitce, zda je stavba navrhována a zčásti provedena do L nebo do U žalovaný konstatoval, že z výkresu situace v projektové dokumentaci vyplývá, že nové zdivo je ve tvaru L, ale celkově s provázáním se stávajícím oplocením tvoří tvar písmene U. Při místním šetření bylo možné dle projektové dokumentace umístění vysvětlit tak, aby nebylo pochyb, kde a jak bude stavba umístěna a provedena. K námitce odvolatelky, že k projektové dokumentaci není doložena technická zpráva, která by řešila závoz zeminy, uvedl, že k takové jednoduché stavbě postačuje doložený jednoduchý technický popis zpracovaný autorizovanou osobou, přičemž správní úřady jsou názorem autorizovaného inženýra o odborně technických otázkách vázány, protože odpovídá nejen za správnost a úplnost všech dokumentů, které zpracuje, ale i za jejich celistvost a je mu výslovně uloženo „dbát právních předpisů“.

Krajský soud v Praze poté přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobkyně předně namítla, že kompletní projektová dokumentace jí byla předložena teprve v den svolaného ústního jednání, a tedy nebyla naplněna jedna ze základních zásad správního řízení, jelikož neměla možnost se řádně a včas obeznámit se všemi skutečностями, ke kterým se měla dne 27. 2. 2014 vyjádřit. Tato námitka není důvodná. Stavební úřad ve svém oznámení o zahájení řízení ze dne 4. 2. 2014 účastníky (včetně žalobkyně, již bylo toto oznámení doručeno dne 5. 2. 2014) poučil, že do podkladů rozhodnutí (mezi které náležela rovněž projektová dokumentace stavby) mohou nahlížet v úřední hodiny stavebního úřadu. Vzhledem k tomu, že mezi oznámením o zahájení řízení a ústním jednáním uplynuly tři týdny, má soud za nepochybné, že žalobkyně měla dostatek času stavební úřad navštívit a s podklady rozhodnutí se seznámit. To, že tak neučinila, jde proto k tíži toliko jí samotné a nikoliv stavebnímu úřadu.

Dále namítla, že předložená projektová dokumentace neobsahovala žádnou technickou zprávu o provedení stavby. Tato námitka není důvodná, jelikož stavební zákon takovou zprávu nepožaduje. Stavební úřad a žalovaný dospěli k závěru, že jsou schopni z předložených podkladů samy popsat umístění a prostorové uspořádání stavby, včetně ošetření podmínek jejího bezpečného užívání. Uvedly, že opěrná zeď a terénní úpravy vyžadují jen územní souhlas, stavební povolení ani ohlášení stavby na tyto práce nedopadají. K žádosti o územní souhlas se podle § 96 odst. 3 písm. e) stavebního zákona přikládá jen jednoduchý technický popis s výkresy, nikoliv projektová dokumentace podle vyhlášky č. 499/2006 Sb. Soud s tímto závěrem souhlasí, jelikož správní spis obsahuje dostatek podkladů pro posouzení stavby.

Žalobkyně rovněž namítla, že nebyla zjištěna skutečnost, kde má být nebo je umístěn výškový bod, od kterého se budou odvíjet další terénní úpravy. Ani této námitce soud nepřisvědčil. Soud souhlasí se žalovaným, že není třeba uvádět žádné umístění výškového bodu, od kterého se budou odvíjet další terénní práce, jelikož stavební zákon ani prováděcí předpisy nic takového nepožadují. Navíc stanovení výškového bodu není v projednávané věci zjevně zapotřebí. Podle textové části technické zprávy má být hlína navezena vždy 90 cm pod horní okraj zdi. Obává-li se žalobkyně, že v důsledku již proběhlého navýšení terénu by celková výška dodatečně povolených úprav mohla být vyšší než povolená, pak je třeba uvést, že dodatečné povolení stavby vztahuje maximální přípustnou výšku terénních úprav vždy k „původnímu terénu“ – tedy k výšce terénu před započítáním dodatečně povolovaných úprav.

Žalobkyně také uvedla, že brojí rovněž proti diskriminačnímu a nepřezkoumatelnému správnímu uvážení stavebního úřadu i žalovaného. Této námitce soud nepřisvědčil. Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba obsahovat *„žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné“*. Požadavkům zákona a judikatury (srovnej např. rozhodnutí NSS sp. zn. 2 Azs 92/2005) na žalobní bod nedostojí obecné tvrzení žalobkyně o diskriminačním a nepřezkoumatelném správním uvážení správních orgánů. Pokud žalobkyně měla za to, že při aplikaci správního uvážení vůči ní postupovaly správní orgány diskriminačně a jejich správní uvážení je nepřezkoumatelné, měla specifikovat, v čem konkrétně jejich diskriminační jednání a nepřezkoumatelnost spatřuje. Tím, že tak neučinila, neunesla břemeno tvrzení a její námitka proto nemůže obstát.

Rovněž namítla, že se žalovaný vůbec nevypořádal s otázkou odvádění dešťové vody, která při umělém navršení zeminy a dodatečném povolení stavby bude odtékat. Tato námitka není důvodná. Soud konstatuje, shodně s napadeným rozhodnutím, že zajištění odvodu dešťové vody je povinností stavebníka a je na něm, jakými zákonnými způsoby odvod dešťové vody zajistí, aniž by došlo ke škodám na sousedních pozemcích. Skutečnost, že otázka odvodu dešťové vody není v dodatečném povolení stavby explicitně řešena, nemá podle názoru soudu vliv na zákonnost takového rozhodnutí.

Žalobkyně dále namítla, že se žalovaný vůbec nezabýval otázkou, že stavebník již v rámci provádění nepovolené stavby prováděl stavbu, která měla tvar „U“, přičemž tato nepovolená stavba se pouze rozhodnutími stavebního úřadu a žalovaného o dodatečném povolení stavby změnila na tvar „L“. Tato námitka je důvodná.

Soud konstatuje, že se žalovaný otázkou tvaru dodatečně povolované stavby zabýval na str. 6 svého rozhodnutí, kde uvedl, že z výkresu situace v projektové dokumentaci vyplývá, že nové zdivo je ve tvaru L, ale celkově s provázáním se stávajícím oplocením tvoří tvar písmene U. Soud s tímto závěrem žalovaného souhlasí. Z dokumentace pro dodatečné povolení stavby ze dne 12. 3. 2014 zpracované Ing. K. N., textové části, tvar opěrné zdi nevyplývá, z výkresu je pak zřejmé, že opěrná zeď má tvar L, a to zeď A a B, přičemž zeď A je v pravém úhlu ke stávajícímu oplocení a navazuje na něj. Závěr žalovaného o tvaru povolované zdi je tedy správný. Žalovaný však přehlédl, že rozhodnutím stavebního úřadu byla dodatečně povolena zeď ve tvaru jiném, a to ve tvaru U, když stavební úřad ve výroku rozhodnutí výslovně uvedl: Opěrná zeď je ve tvaru písmene U 8,5m x 14m. Délka opěrné zdi při hranici při hranici s pozemkem parc. č. je 14m (zde plní funkci oplocení), dále pokračuje západním směrem 8,5m, dále zpět směrem severním 14,5m.

Výrok rozhodnutí stavebního úřadu je tedy v rozporu se žádostí stavebníka o dodatečné povolení stavby, která vyplývá z dokumentace připojené k žádosti a obě vydaná rozhodnutí správních orgánů v této věci, rozhodnutí stavebního úřadu a rozhodnutí odvolacího orgánu, jsou rozporná. Stavební úřad dodatečně povolil stavbu ve tvaru písmene U, odvolací orgán jeho rozhodnutí potvrdil, avšak v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, že povolená stavba má tvar písmene L. Rozhodnutí obou správních orgánů v této věci jsou z uvedených důvodů nezákonná. Stavební úřad rozhodl o jiné věci, než stavebník žádal a odvolací orgán, nejen, že jeho rozhodnutí potvrdil, ale jeho odůvodnění je ještě v rozporu s výrokem rozhodnutí stavebního úřadu.

Soud proto rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost spočívající v nesrozumitelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (s.ř.s.), bez nařízení jednání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení budou správní orgány vycházet z obsahu žádosti stavebníka (l. osoby zúčastněné na řízení).

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí přísluší právo na náhradu nákladů řízení spočívající v náhradě za zaplacené soudní poplatky, a to ze žaloby soudní poplatek ve výši 3000 Kč, a za návrhy na přiznání

odkladného účinku žalobě a návrhu na vydání předběžného opatření, každý z nich ve výši 1000 Kč, celkem 5000 Kč.

O nákladech řízení osob zúčastněných na řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s.ř.s., neboť těmto osobám neuložil splnění žádných povinností a důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu nákladů řízení těmto osobám v průběhu řízení nevznikly.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. května 2016

Olga Stránská, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová